

נושה בן-שואל: שלושה שירי-נוסע

מסעי מיכאל

מיכאל נסע ברפכות מרחקים קצרים ככל האפשר.
דשאים צמחו מתחת לרגליו בין תחנה לתחנה.
הו נשימה ארפה שכזאת.
עוברי-דרך, מוכרי סבון ושרוכים השתאו: מיכאל,
נע נד נע נד. גם סגליות צירו בשמים
קתמים סגלים בשכבו, בראותו מים הפוכים
וצריחים נעים פעומדים לפול.

הוא ראה בחלומו מה שאחרים לא שמעו מעולם.
משלי ערפל על אדמה רחבה, ואת שלבי הסלם
מלחשים חרש
כאנשים מלחשים חרש, מטפסים בהם ללמד
חקרי הזואולוגיה השמימית, מלאכים, וסוד הבהרות
בחוקי-לילה.

כאשר נסע נמכו השמים ושמו נתקצר מפאת הנמיכות.
מיכ, מיכ, שמע קולות רוויי שמן-עננים, גופים זרים
עטופי לחות שמו בפיו טעמים מלוחים.

הו נשמה חצויה שכזאת. הוא לא שכח את השבלים המלאות
מקשקשות ברוח, את השלגים בתחנה.
כאשר נסע מיכאל ברפכות היה כלו תחנה.

מסעי הנחליאלי

ואלה מסעות הנחליאלי אני רואה אותו בשכבי, ממסעך
 הימים הצפוניים. צפיה מתוקה מתנועת על עצים חלקלקים.
 למי? אני שואל, ושומע: רחוקים שלי. רחוקים. והוא עף, עף
 מקופנהגן.

הנה אור קבוע שבר את חלונני. רסיס זכוכית זהורי. מקופנהגן
 הוא נוסע ומטר חור מלנה את געגועיו:
 מלטה, גברלטר, פרתים... רחוקים שלו. רחוקים.
 מהרבים המים הרקים אני רואה בשכבי.
 אי ועירה דלוחה. אלו צעדיו צבי, או אילה בכרחה
 מפני לסטים אדם.

אך התנשמת ארבה לו כל הלילה, והנחש קם עם עיניו
 ולשונו הטורפת.
 אלה מסעי הנחליאלי צפור נרדפת. ואני רואה בקומי גן-אגם
 שומם ברפיון-עשב.

מסעי ילד

ילד על מדרגה ברגלים פשוקות. קונוס של אור אני רואה, וילד
 עם דרכיו הענוגות האלה, בשעת צהרים מחרישה.
 לרגע יעצם עיניו: אגיות ומגדלים ופעמונים נוזלים
 ממרחקים. קולות
 מעבי יערות-עד. אחר יפקח עיניו לחצאים, הילד
 והשמש מפזרת עיניו בירכתי ארץ קשה,
 בלי חלומות.

על חזהו נזרעו שערות פלומיות
 מהר. עליו להלקח מכאן אל שדות פעורים כתהום.
 הנה ילד,
 עזב אחרון בדרכיו העגומות לבוא, ולא בחלום.